

Ändringsförslag 1

Fabio De Masi, Liadh Ní Riada, Paloma López Bermejo, Marisa Matias, Merja Kyllönen, Neoklis Sylikiotis, Takis Hadjigeorgiou, Marina Albiol Guzmán, Patrick Le Hyaric, Rina Ronja Kari, Nikolaos Chountis, Miguel Urbán Crespo, Ángela Vallina, Matt Carthy, Lynn Boylan, Martina Anderson, Javier Couso Permuy, Tania González Peñas, Maria Lidia Senra Rodríguez, Sofia Sakorafa, Luke Ming Flanagan, Eleonora Forenza
för GUE/NGL-gruppen

Betänkande

A8-0038/2017

Reimer Böge, Pervenche Berès
Budgetkapacitet för euroområdet
2015/2344(INI)

Alternativt förslag till resolution (artikel 170.4 i arbetsordningen) som ersätter ett förslag till resolution som inte avser lagstiftning A8-0006/2017

Europaparlamentets resolution om budgetkapacitet för euroområdet

Europaparlamentet utfärdar denna resolution

- med beaktande av fördraget om Europeiska unionen, särskilt artiklarna 122 och 151,
- med beaktande av artikel 52 i arbetsordningen, och av följande skäl:
  - A. Under finanskrisen blev det uppenbart att fördragen inte ger euroområdet de instrument som behövs för att effektivt kunna hantera ekonomiska och finansiella chocker och beaktar inte möjligheten till ett samordnat utträde ur euroområdet. Ramen för ekonomisk styrning har i själva verket visat sig vara kontraproduktiv, eftersom den tvingar medlemsstaterna att vidta procykliska åtgärder, inte tjänar utan strider mot både arbetstagarnas och medborgarnas intressen och utgör en starkt hämmande faktor för samhällets utveckling.
  - B. Efter införandet av euron har de strukturella makroekonomiska obalanserna och skillnaderna mellan medlemsstaterna lett till att flera medlemsstater övervärderat realla effektiva växelkurser, med betydande negativa följder för deras produktionsstruktur och investeringsposition gentemot omvärlden, och till att recessionstendenserna stärkts i Europeiska unionens medlemsstater.
  - C. Europeiska ekonomiska och monetära unionen (EMU), den gemensamma politiken och den inre marknaden har inte främjat konvergens, samarbete eller solidaritet, utan snarare ekonomisk dominans, divergens och utvecklingsskillnader. Sammanhållningspolitiken är inte tillräckligt effektiv när det gäller att hantera skillnaderna mellan medlemsstaterna.
  - D. Ramen för ekonomisk styrning och EMU har bidragit till att genomföra nedskärningar i

offentliga investeringar, arbetsinkomster och allmän välfärd, främjat privatisering av offentliga tillgångar, liberalisering och avreglering av marknaderna, efterfrågehämmande strukturreformer och förlust av sociala rättigheter och arbetstagarrättigheter, inbegripet avveckling av kollektivförhandlingar, vilka fastställs i Internationella arbetsorganisationens (ILO) centrala konventioner och EU:s stadga om de grundläggande rättigheterna. Detta har lett till ekonomisk stagnation, deflationstrender, stigande socio-ekonomiska ojämlikheter, fattigdom och hög arbetslöshet.

- E. Medlemsstaterna har under tryck varit tvungna att anta hårda anpassningsprogram till enorma sociala och ekonomiska kostnader. Flera nationella regeringar avgick efter det att finansiellt stöd undanhölls. Avsaknaden av ett rättvist fördelningssystem leder till sönderfall av centrala ekonomiska sektorer i de perifera länderna, och i stället för att ha en uppsättning investeringsprogram för att främja tillväxt, blir dessa medlemsstater offer för permanent upplåning för att åtgärda denna obalans.
- F. De tre finansiella stabiliseringsinstrument som inrättats utanför EU:s budgetstruktur och utanför fördragets bestämmelser – det grekiska långivaravtalet, Europeiska finansiella stabiliseringsfaciliteten (EFSF) och Europeiska stabilitetsmekanismen (ESM) – har i synnerhet bidragit till obalansen mellan centrala och perifera ekonomier. Dessa mekanismer har infört villkor för påtvingade åtstramningar när det gäller tillgång till lån, vilket gjort det svårare för de direkt drabbade medlemsstaterna att reagera på sin konkreta situation. Det är oacceptabelt och odemokratiskt att påtvinga nationella regeringar sådana villkor.
- G. Bankunionen bidrar ytterligare till koncentrationen inom EU:s banksektor, den har ytterligare försvagat medlemsstaternas möjligheter att kontrollera sina banksystem och den åtgärdar inte problemen med banker som är för stora och för sammanlänkade för att gå i konkurs ("too-big-and-too-interconnected-to-fail"). Skuldnedskrivningsordningen saknar därför fortfarande trovärdighet, vilket innebär att skattebetalarna och medlemsstaternas budgetar utsätts för stora risker.
- H. Kapitalmarknadsunionen kommer till följd av värdepapperiseringar att leda till en ökad systemrisk och främja skuggbanker och utförsäljning av offentlig infrastruktur från försäkringsbolags och pensionsfonders sida, i stället för att stärka sunda och decentraliserade banktjänster för privatkunder som den huvudsakliga källan till finansiering av investeringar för små och medelstora företag.
- I. I de fem ordförandenas rapport om den framtida utformningen av EMU förutses det att man tar i bruk ett stort antal verktyg, organ och ramar som förhindrar en väg ut ur den rådande åtstramningspolitiken och nyliberala retoriken. Detta kommer att förvärpa den procykliska politiken och försvaga medlemsstaternas demokratiska suveränitet. Dess centrala rekommendationer, såsom produktivitetsnämnder, undergräver kollektiva löneförhandlingar. Denna rapport utarbetades utan Europaparlamentets eller de nationella parlamentens deltagande.
- 1. Europaparlamentet noterar den ökade betydelse som kommissionen tillmäter euroområdet finanspolitiska inriktning. Parlamentet understryker att detta inte är tillräckligt för att överge åtstramningspolitiken.

2. Europaparlamentet beklagar den utpressningspolicy som EU-institutionerna och vissa medlemsstater utövar mot de länder som beslutar sig för att stoppa åtstrammingspolitiken och bryta med den nyliberala doktrinen.
3. Europaparlamentet betonar att införandet av någon form av budgetkapacitet för euroområdet i sig inte kommer att lösa de strukturella obalanserna i EMU och att en grundläggande förändring av inriktningen på dess ekonomiska politik och styrning krävs för att ta itu med de grundläggande orsakerna till eurokrisen, särskilt de makroekonomiska obalansernas bidrag till den privata och offentliga skuldsättningen.
4. Europaparlamentet tillbakavisar upprättandet av den planerade statskassfunktionen för euroområdet, eftersom detta skulle medföra en ytterligare koncentration av makten till överstatliga organ, och statskassfunktionen skulle införlivas i ramen för finanspakten och kunna bidra till genomförandet av efterfrågehämmande strukturreformer, vilket skulle undergräva demokratisk suveränitet och bidra till införandet av åtstrammingsåtgärder.
5. Europaparlamentet betonar behovet av en strukturreform av banksektorn så att en åtskillnad görs mellan banktjänster för privatpersoner och investeringstjänster för att möjliggöra en ordnad resolution av banker utan privatisering av vinster och socialisering av förluster, samtidigt som man garanterar offentlig kontroll och decentralisering av banksektorn, som en motsats till ökade systemriskerna och instabila finansieringsvillkor via kapitalmarknadsunionen.
6. Europaparlamentet anser att EMU visade sin sårbarhet i samband med den globala finansiella och ekonomiska krisen, när ohållbara obalanser, orsakade av rofferipolitik i kärnländerna i euroområdet, såsom Tyskland, och av kortsiktiga kapitalflöden till de perifera länderna, bidrog till ökade skuldnivåer (privata och offentliga) samt orsakade en dramatisk ökning av de statliga lånekostnaderna i vissa medlemsstater till följd av ökningen av den offentliga skulden på grund av bankräddningspaket och initiala kontracykliska åtgärder mot krisen.
7. Europaparlamentet varnar för att framtida chocker ytterligare skulle kunna destabilisera euroområdet som helhet, eftersom EMU och den europeiska ramen för ekonomisk styrning hindrar medlemsstaterna från att använda korrekta och nödvändiga ekonomiska verktyg för att på lämpligt sätt bemöta de nuvarande och framtida ekonomiska och sociala kriserna. Parlamentet anser att den monetära politiken, i samband med symmetriska chocker som orsakas av en bristande inhemsk efterfrågan, inte ensam kan få fart på ekonomin, särskilt inte i en situation med nollränta. Parlamentet konstaterar dessutom att dessa symmetriska chocker bör hanteras genom finansiering av investeringar som främjar den totala efterfrågan och full sysselsättning.
8. Europaparlamentet betonar att införandet av euron som gemensam valuta uteslöt prövade strategiska möjligheter att motarbeta asymmetriska chocker, såsom växelkursomläggningar. Parlamentet upprepar därför att om självbestämmandet över den monetära politiken överges krävs det alternativa justeringsmekanismer för att hantera asymmetriska makroekonomiska chocker och för att uppnå större verklig och social konvergens under demokratisk kontroll.

9. Europaparlamentet efterlyser inrättandet av ett stödprogram och, på begäran av de berörda medlemsstaterna, en möjlighet att gå med i Europeiska centralbankens växelkursmekanism, för att möjliggöra en symmetrisk stabilisering av växelkurserna för de medlemsstater som kan vilja förhandla om ett ordnat utträde ur euroområdet på grund av att deras medlemskap har blivit ohållbart och outhärdligt. Parlamentet betonar att ett sådant program bör erbjuda tillräcklig kompensation för den sociala och ekonomiska skada som orsakats av dessa medlemsstaters deltagande i EMU. Parlamentet betonar även behovet av att det skapas en beredskapsplan för att stödja ekonomin i de länder som drabbats av trojkans interventioner. Parlamentet understryker behovet av att skapa rättslig klarhet om ett ordnat utträde ur euroområdet inom ramen för medlemskap i unionen, och behovet av att tillämpa kapitalkontroller, med bl.a. omstrukturering av skulder och skuldnedskrivning, som styrs av principerna om tillämplig monetär lagstiftning (*lex monetae*), enligt vilken gäldenären kan reglera skulder i den valuta som de föredrar.
10. Europaparlamentet är extremt oroat över skuldbördan i EU:s perifera länder. Parlamentet anser att det är absolut nödvändigt att minska skuldbördan genom att omförhandla (belopp, löptid och räntesatser) och annullera dess spekulativa och illegitima komponent, och föra den till hållbara nivåer, då detta är ett akut problem och en fråga om elementär rättvisa.
11. Parlamentet begär att fördraget om stabilitet, samordning och styrning och den europeiska planeringsterminen ska upphävas, eftersom de utgör en odemokratisk ekonomisk tvångströja som får negativa konsekvenser för medlemsstaternas ekonomiska resultat och sociala utveckling. Parlamentet anser att de bör ersättas med en politik som garanterar social konvergens, tillväxt för alla och sysselsättning. Parlamentet betonar behovet av att undanta offentliga investeringar från Maastrichtkriterierna fram till dess att dessa fördrag upphävs (den gyllene regeln för offentliga investeringar), eftersom investeringar skapar intäktsflöden och tillgångar för framtida generationer och en intertemporal spridning av lånekostnaderna därför är berättigad.
12. Europaparlamentet betonar att Europeiska fonden för strategiska investeringar (Efsi) gynnar ”rent-seeking” och utförsäljning av tillgångar från privata investerares sida på bekostnad av unionens budget, via offentlig-privata partnerskap, privatisering av vinster och socialisering av förluster, samtidigt som den bidrar mycket sparsamt till ytterligare investeringar. Parlamentet anser att Efsi via Europeiska investeringsbanken har getts en alltför stor andel av unionens budget, samtidigt som fonden uppvisar ett dåligt resultat för den regionala fördelningen av investeringar och stöd för små och medelstora företag.
13. Europaparlamentet efterlyser ett meningsfullt program för offentliga investeringar till stöd för realekonomin, vilket bör grundas på solidaritet och territoriell sammanhållning. Parlamentet anser att detta program bör inriktas på skapande av anständiga arbetstillfällen av hög kvalitet, samtidigt som arbetstagarnas levnadsstandard och sociala trygghet ökas, särskilt genom att kollektivförhandlingar och kollektivavtal stärks och rätten att strejka utökas.
14. Europaparlamentet understryker att Europeiska centralbanken behöver finansiera

offentliga investeringar i realekonomin i stället för enbart tillgångsprisbubblor, och att inköp av statsobligationer av nationella utvecklingsbanker för detta ändamål till och med skulle vara i linje med de för närvarande dysfunktionella EU-fördragen.

Parlamentet anser att offentliga investeringar via multiplikatoreffekten skulle få stora självfinansieringseffekter, särskilt i medlemsstater med likviditetsbegränsade hushåll och banker.

15. Europaparlamentet betonar behovet av att i praktiken minska långvariga överskott i bytesbalansen. Parlamentet påpekar att det måste råda jämvikt i medlemsstaternas bytesbalanser, så att man kan minska behovet av permanenta överföringar och göra godtyckliga finanspolitiska regler överflödiga, eftersom varje medlemsstat med en preferens för högre offentlig upplåning, under förutsättning att det råder jämvikt i bytesbalansen, skulle kunna finansiera denna via inhemska besparingar utan extern skuldsättning.
16. Europaparlamentet betonar behovet av att hantera problemet med företagens skatteundandragande och skatteflykt och av att inrätta progressiva och rättvisa skattesystem som motverkar urholkning av skattebasen och överföring av vinster.
17. Europaparlamentet anser att den demokratiska kontrollen och ansvarsskyldigheten i euroområdet måste stärkas på EU- och medlemsstatsnivå, så att man eftersträvar maximal demokratisk kontroll och transparens genom att garantera att arbetsmarknadens parter och det civila samhället deltar i de centrala delarna av beslutsfattandet och genom att återupprätta det politiska och demokratiska ledarskapet i utvecklingsprocessen genom se till att den ekonomiska makten underordnas den demokratiska politiska makten.
18. Europaparlamentet uppdrar åt talmannen att översända denna resolution till rådet och kommissionen samt till medlemsstaternas regeringar och parlament.

Or. en